

சங்கம் வழி மொழியும் வாழ்வும்

இரா. சுமதி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பிளஸ்ஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்- 641014, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Language and Life in Sangam Literature

R. Sumathi a,*

^a Department of Tamil, PSG College of Arts and Sciences, Coimbatore-641014, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

sumathivadivelmurugan@gmail.com

Received: 10-08-2022

Revised: 27-09-2022

Accepted: 04-10-2022

Published: 15-11-2022

ABSTRACT

The development of the language is the development of the society and the race. Two thousand years ago, the people of the world were engaged in the search for food but the Tamil people formed an association unlike any other language in the world, and through that association they developed themselves, their dependents and helped the poor. The life of Tamil people is linked with the development of Tamil language. Three association were established with headquarters at Madurai and the books composed by many poets were staged in that association. Agathiyar was the chief scholar of the first association. After him more than five hundred poets explored Tamil. The lives of Tamil people are intertwined with these associations. It is true that the Tamil society has also developed with the development of the language. Nakkirar, who wrote a review for Iraiyanar Kalaviyal expounded the three truths. In the first association the kings, chief poets and common people were members. Overall, the article deals about the life style, language and about the the three association of Tamil people.

Keywords: Sangam, Mutsangam Nakkeerarukku Katpiththal, Agaththiyarukku Katpiththal, Sangap Palagai

முன்னுரை

மொழியின் தோற்றமானது மனித இனத்தின் வளர்ச்சிப் பாதையாகும். மொழியின் வளர்ச்சி சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி. இனத்தின் வளர்ச்சி. இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு உலகில் உள்ள மக்கள் எல்லாம் வயிற்றுத் தேவைக்கான தேடுதலில் ஈடுபட்டு வந்தபோது உலகில் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லாத வகையில் தமிழர்கள் சங்கம் அமைத்து அதன் வழி தானும் வளர்த்து தன்னைச் சார்தவர்களையும் வளர்த்துள்ளனர். தமிழ் மொழி வளர்ச்சியோடு தமிழர்களின் வாழ்வும் பிணைத்துள்ளது என்ற செய்தி உண்மையாகும். இது தொடர்பான சிந்தனைகளை இக்கட்டுரை வழி ஆராய்வோம்.

சங்கம் - தோற்றம்

மதுரையைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு மூன்று சங்கங்கள் நிலைபெற்றிருந்தன. அதில் புலவர்கள் பலர் இயற்றிய நூல்கள் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டன. முதற்சங்கத்தின் தலைமைப் புலவராக அகத்தியர் இருந்துள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்து ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர் என்று இறையனார் களவியல் உரையில் நக்கீரர் கூறுகிறார்.

பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய மதுரைக்காஞ்சியில் தமிழ்ச்சங்கம் குறித்த செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனின் புகழைப் பாராட்டும் முகமாக மாங்குடி மருதனார் எனும் புலவர் சங்கம் அமைத்துத் தமிழாராய்ந்த செய்தியினை முன்வைக்கின்றார். “அகத்தியனார் முதற்கொண்டு அமைந்த மெய்யுணர்ந்த சான்றோர்கள் தமக்குள்ளே உணர்ந்து மகிழ்க்கூடிய மெய்ப்பொருள் இன்பத்தை அப்புலவர்களின் அருளினாலே தானும் அகத்தே உணர்ந்து புகழ்பெற்ற நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன் போன்று நீயும் புகழ்பெற்று விளங்குவாயாக” (Somasundaranar, 2008). என்னும் பொருளில் அமைந்த

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

புணர்சூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்

நிலந்தரு திருவி னெடியோன் போல”

எனும் இப்பாடல்கள் தமிழ்ச் சங்கம் குறித்த செய்தியினை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. மேலும் தமிழ்ச் சங்கமும் அது செயல்பட்ட விதமும் குறித்து எஸ்.சந்தானம், ‘பண்டைய தமிழகத்தில் கல்வி மிகச்சிறந்த நிலையில் விளங்கியதென்பதனை அக்காலத்தே செயற்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களைப் போன்ற உயர்கல்விக் கூடங்களின் தன்மையினின்றும் அறியலாம். தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை ஆகிய நகரங்களில் நிறுவப்பட்டுச் செயல்பட்ட முதல், இடை, கடைச்சங்கங்கள் இத்தகையவையேயாம். பெரும் புலவர்களும், பேராசிரியர்களும் இச்சங்கங்களை அலங்கரித்தனர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வளர்ச்சிக்கு மட்டுமின்றி கணிதம், அறிவியல், மருத்துவம், வானவியல் போன்ற பல்வேறு கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் இச்சங்கங்கள் உதவின. சாதி, சமய, பொருளாதார வேறுபாடுகள் எவையுமின்றிக் கல்விபெறவும் அறிவுத்திறனைக் காட்டவும் எல்லோருக்கும் இவற்றில் வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது’. என்று விளக்குகிறார் (Santhanam, 1987).

ந.சுப்பிரமணியன் சங்கம் குறித்த தம் கருத்தாக, ‘சங்க காலத்திலேயே உயர்கல்விக்கான சில கல்லூரிகள் மிகச்சில ஊர்களில் இருந்தன என்றும் இக்கல்விச் சாலைகள் கோயில்களை அடுத்து நிறுவப்பட்டிருந்தன’ என்றும் உரைக்கின்றார் (Subramanian, 1985). மேலும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய கல்வியைப் பற்றி எழுத முனைந்த மு.அருணாசலம், “மதுரையில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் மூன்றாவது சங்கத்தினை ஒரு பல்கலைக்கழகமாகவே சித்தரித்துள்ளார். அங்கு இலக்கியம், கணிதம், அறிவியல், மருத்துவம், சோதிடம், பொறியியல், வணிகவியல், கால்நடை மருத்துவம் போன்ற துறைகள் பல இருந்ததாகவும் கூறுகின்றார்’ (Palanivelu, 2012).

இதிலிருந்து தமிழ்ச் சங்கம் என்றதோர் அமைப்பானது அறிவார்ந்த சான்றோர்கள் நிறைந்த ஒரு பல்கலைக் கழகம் போல் செயல்பட்டதனைக் காண்கின்றோம். கல்வி கற்றவர்கள் யாவரும் அறிவாளிகளாக மதிக்கப் பட்டுள்ளனர். கற்றவர்களின் அறிவு மிகவும் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டன. “கற்றவன் அரசனுக்கு ஒப்பாக, அரசனுக்கும் உயர்வாக மதிக்கப் பட்டான். அறிவுடையோன் வழி அரசும் சென்றதனால் இளமையில் கல்லாதவனின் நிலை இரங்கத்தக்கதாகக் காட்டப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் நூல்கல்வியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் உருவாகத் தலைப்பட்டனர். இவர்கள் அறநூல்களை மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்திருக்க வேண்டும். இவ்வாசிரியர்கள் தொல்லாணை நல்லாசிரியர் எனப் புகழப்பட்டனர். இவர்கள் ஒன்றுகூடி வாதிட்டனர். புகார் நகரத்துக் கட்டப்பட்ட கொடிகளுள் பல்கேள்வித் துறைபோகிய தொல்லாணை நல்லாசிரியர் வாதிடுவது கருதி உயர்த்திய கொடியும் ஒன்று” ஆய்வாளர் கே.பழனிவேலு பட்டினப்பாலை குறிப்பிட்ட பாடல் வரியினை (169-171) மேற்கோளிட்டு நிறுவியுள்ளது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது (Palanivelu, 2012).

அகத்தியமும் தமிழும்

தமிழ் மொழியில் அகத்தியரால் எழுதப்பட்ட அகத்தியம் என்ற நூல் இருந்ததற்கான குறிப்புகள் உள்ளன. ஆனால் நூல் கிடைக்கவில்லை. அகத்தியர் தனது பன்னிரு மாணக்கருள்

தலைமாணாக்கராகத் தொல்காப்பியரைக் கொண்டிருந்து தன் இலக்கண நூலைக் கற்பித்தார் என்ற செய்தி இலக்கிய வரலாற்று நூல்களால் இயம்பப் பட்டுள்ளன. அகத்தியருக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இருந்த நெருங்கிய தொடர்பினை விளக்குவதற்குக் கம்பராமாயணத்தில் ஒரு பாடல் சான்றாக அமைகின்றது. ஆரண்ய காண்டத்தில் அகத்திய படலம் என்று பெயரிடப்பட்ட படலம் ஒன்று அகத்தியரின் சிறப்புக்களை எடுத்துரைக்கின்றது. அகத்தியரே தமிழ் மொழியினை உலகிற்குக் கற்பிக்கக் காரணியாய் இருந்த கதையும் வழக்கில் உள்ளது. சிவபெருமானால் கற்பிக்கப்பெற்ற தமிழை உலகத்து மக்களுக்கு உணர்த்துபவராக அகத்தியர் விளங்குகிறார்.

'உழக்குமறை நாலினுமுயர்ந்துலக மோதும்

வழக்கினு மதிக்கவியி னும்மரபி னாடி

நிழற்பொலி கணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கண்

தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்தமிழ் தந்தான்"

என்ற பாடலும் 'என்றுமுள தென்றமி ழியம்பியிசை கொண்டான்' என்ற அடிகளும் மேற்கொண்ட கருத்தினை மெய்ப்பிக்கின்றன (Gopalakrishnamachairiyar, 2012). 'பேரகத்தியம், சிற்றகத்தியமென்னும் இலக்கண நூல்களை இயற்றி அவற்றைத் தம் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப் பாசையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தான்' என்ற உரைக்குறிப்பும் அதனை வலுப்படுத்தும்.

ஆரண்யத்தில் அகத்தியரைக் காண்கிறான் இராமன். அப்போது அகத்தியரின் தமிழ்ப்புலமையையும் நூல் இயற்றிய திறனையும் வியந்து அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்குகிறான். ஒரு நாட்டின் அரசன் அதிலும் திருமாலின் அவதாரமான ஸ்ரீராமன் அகத்தியரின் புலமைக்காக அடிபணிவது கல்வியின் சிறப்பேயாகும். 'தென்தமிழ் - தெற்குத் திக்கில் மிக் குவழங்கும் தமிழ் 'என்றுமுள தென்றமிழி யம்பியிசை கொண்டான்'. பாணினி பகவான் வடமொழிக்கு இலக்கணநூலுண்டாக்கியது போல் அகத்தியன் தமிழுக்கு இலக்கண நூலுண்டாகினனேயன்றிப் பாசையை உண்டாக்கினானில்லை" என்று வை.மு.கோ. கூறும் உரைக்குறிப்பு அகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூலை உருவாக்கிய அகத்திய முனவரின் கல்விப் புலமையினை உறுதி செய்கின்றது (Gopalakrishnamachairiyar, 2012).

சங்கப் பலகையும் சிவனும்

சங்கப் பலகை குறித்த திருவிளையாடல் கதைப்படி அசுவமேத யாகம் நிகழ்த்திய பிரம்மதேவன் தன் மனைவியர் சரஸ்வதி, சாவித்திரி, காயத்ரி என்னும் மூவரோடும் கங்கை நதியினை நோக்கி நீராடச் சென்றான். அங்கனம் செல்லும் போது வானின் வழியே செல்கின்ற ஒரு விஞ்சை மாது பாடுகின்ற இசைப்பாட்டில் சரஸ்வதியானவள் மனத்தைச் செலுத்திக் காலம் தாழ்த்தினாள். ஏனைய மனைவியரோடு நீராடி விட்டுத் திரும்பிய பிரம்மனின் மேல் சரஸ்வதி கோபம் கொள்கிறாள். அதற்கு நான்முகன் குற்றம் உன்மேல் இருக்க எம்மைக் கோபிப்பது எதற்காக? அதனால் எண்ணில்லாத மனிதப்பிறப்பெடுத்து வருந்துவாய் எனச் சபித்தான் பிரம்ம தேவன். கதை இவ்வாறு தொடர சாப நீக்கப் பரிகாரத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட வரலாறுதான் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுச் சிந்தனையோடு சற்று முரண்படுகிறது.

"மாதே! நினது வடிவமாகிய முதலெழுத்து ஐம்பத்தொன்றினுள்ளே விளங்கும் ஆகார முதல் ஹாகாரம் இறுதியாகிய நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாகி நிலவுலகில் பல்வேறு வகை வருணத்திலே அவதரிக்கக் கடவனவாக அவ்வெழுத்துக்கள் அனைத்திலும் ஏறிநின்று இ அவ்வவ் வெழுத்துக்களின் மெய்யான தன்மையை அடைந்து வெவ்வேறாக இயங்குகின்ற அகரத்திற்குத் தலைமையாகிய கடவுள் திருவாலவாயின்கண் அமர்ந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளே ஆதலால் அவர் இ தாமும் ஒரு புலவராகத் திருமேனி தாங்கிச் சங்கப் புலவராகி அப்புலவர்களுடைய உள்ளத்திலே நின்று அவரவர்க்கு அறிவைத் தோற்றுவித்து அரணாகப் புலமையைக் காத்தருளுவர்?"

என்ற இக்கருத்தின் மூலமாக வடமொழிக்கு என்று அமைந்த முதலெழுத்து ஐம்பத்தொன்று அதில் உள்ள உயிரெழுத்தில் ஆகாரம் முதலிய பதினைந்தும் ஹகாரம் முதலிய முப்பத்து மூன்றும் இவ்விரண்டும் சேர்த்து நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் ஒவ்வொரு புலவராக பிறப்படுத்தனர் என்கின்ற இச்சிந்தனை கதைப் பொருத்தத்திற்கு ஏற்புடையதாக அமைந்தாலும் தமிழில் எழுந்துள்ள ஒரு புராண நூலில் தமிழ் மொழிக்கு என்று அமைந்த எழுத்துக்களின் வரலாற்றினைப் பதிவு செய்யாமல் வடமொழிக்கு என்று அமைந்திருப்பது சற்று ஏமாற்றத்தைத்தான் தருகிறது. இருந்தாலும் அப்புலவர்கள் வழி தமிழ் மொழிக்கல்விக்கு உரிய கதைத் தொடர்ச்சியினை கல்விச் சிந்தனை நோக்கில் காண்போம். நாற்பத்து எட்டு புலவர்கள் பல கலைகளின் வகைகளைத் தெளிந்து சமஸ்கிருத மொழியையும் ஏனைய பதினெட்டு மொழிகளையும் ஆராய்ந்தறிந்து தமிழிலே தலைமைப் புலமையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் தாம் சென்ற இடங்களையெல்லாம் புலமையால் வென்று மதுரை நகருக்கு வந்தனர். அப்போது,

“சோமசுந்தரக் கடவுள் கல்வியும் கேள்வியும் நிறைந்த ஒரு

புலவராகி அப்புலவர்களை எதிர்சென்று அழைத்தார்”

அப்புலவர்களுக்குப் பாண்டிய மன்னன் வரிசை செய்து வாழ்த்திய போதிலும் அங்குள்ள ஏனைய புலவர்கள் பொறாமைமையால் அடிக்கடி வாதிற்று அழைத்துச் செருக்குற்றுத் தற்பெருமை பேசினர். வாதிடல் நாற்பத்தெண்மர் வென்றாலும் அடிக்கடி இந்நிகழ்வுகள் தொடர்கதையாவதால் இறைவனை வேண்டித் தகுதியுடையவரை அளவிடும் அளவுகோலாகத் தமக்கு ஒரு சங்கப்பலகையைத் தருமாறு வேண்டினர் (Gopalakrishnamachairiyaar, 2012).

“சதுரமா யளவி ரண்டு சாணதுஇப் பலகை யம்ம

மதியினும் வாலி தாகு மந்திர வலிய தாகும்

முதியறும் போல்வார்க் கெல்லா முழம்வளர்ந்தருக்கை நல்கும்

இதுநுமக் களவு கோலா யிருக்குமென் றியம்பி யீந்தார்”

இறைவனும் சதுர வடிவினதாய் இரண்டு சாண் அளவுள்ளதாகிய இந்தப் பலகை சந்திரனிலும் வெள்ளியதாய் மந்திர வலிமை உடையதாகும் (Gopalakrishnamachairiyaar, 2012). அறிவால் முதிய உங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு முழமாக வளர்ந்து இருக்கையளிக்கும். இப்பலகை உங்களுக்குத் தக்க அளவு கருவியாக இருக்கும் என்று தந்தருளினார். சிவன் புலவர்களுக்குச் சங்கப் பலகை தரும் போது நாற்கரங்களுடன், முக்கண்ணுடன், மாதொரு பாகனகவோ ஒன்றாய் வேராய் உடனாய் என அமைகின்ற அத்துவிதத் தன்மையிலோ வராமல் தமிழ்மொழி கற்ற புலவராய் வந்த நிகழ்வு.

“தமிழ்ப் பாடிய புலவ ராகும் படியொரு படிவங் கொண்டு

பாடிய புலவர் காணத் தோன்றினார் பலகையோடும்”

புலவருக்குச் சிவன் அளித்த பெருமை, கல்வியாளர்களுக்குச் சிவன் செய்த சிறப்பு ஆகியவற்றைக் காண்கிறோம். ‘சிவன் கொடுத்த அந்தச் சிறிய பலகையானது நாற்பத்தெட்டுப் புலவருக்கும் இடம் தந்து தன் உரை காண்பாரனைவருக்கும் எழுத்தாற் சுருங்கி நின்று பொருள் விரிவு காட்டித் தோன்றும் நூலை ஒத்தது” (Gopalakrishnamachairiyaar, 2012). சங்கப் பலகை தரும் பொருட்டுப் புலவராகத் தன்னை மாற்றி வந்த சிவன் புலவர்களின் குழப்பங்கள் தீர அவரவர் பாடல்களை அவரவர்களுக்குத் தனியே பிரித்தெடுத்துக் கொடுக்க,

“ஈங்கு நீரெம ரோடு மொருத்தராய்

ஓங்கி வாழ்திரென் றொல்லெனத் தங்களைத்

தாங்கு செம்பொற் றவிசி லிருத்தினார்”

‘சிவன் சங்கப் புலவர்களோடு தானும் ஒருவராய் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார். இந்தக் காட்சியானது பொன்பலகை என்னும் பொன்னாரத்தில் பொருந்திய நாற்பத்தெண் புலவரும் சுற்றிலும்

பதித்த மணிகளாக இருக்க சோமசுந்தரக்கடவுள் பெருமை பொருந்திய நடுநாயகமணி என்னுமாறு வீற்றிருந்தனர் என்று பாடுகின்றார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

“நதிய ணிந்தவர் தம்மொடு நாற்பத்தொன
பதினம் ரென்னப் படும்புல வோரெலாம்
முதிய வான்றமிழ் பின்னு முறைமுறை
மதிவி ளங்கத் தொடுத்தவண் வாழுநாள்”

என்ற அடிகள் சிவபெருமான் சங்கம் அமைக்கச் சங்கப்பலகை கொடுத்ததற்கும் அச்சங்கத்தில் தானும் ஒரு புலவராய் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த செய்திக்கு அகச்சான்றாகவும் விளங்குவதை அறிய முடிகின்றது (Gopalakrishnamachairiyar, 2012). இச்சங்கத்தோடு தொடர்புடைய செய்திகள் திருவிளையாடற் புராணத்துள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அதில் குலேசபாண்டியன் என்னும் ஓர் அரசன் முத்தமிழும் முறையாகக் கற்றவன் என்ற செய்தியும் நூற்கல்வி, இலக்கண இலக்கிய கலைகளில் தகுதியுடையோனாதலால் சங்கப் பலகை இடம் தந்த செய்தியையும் அறிய முடிகிறது.

“அத்தகைய பாண்டியருள் குலேசபாண்டிய னென்னு மரசன் தோள்மேல்
வைத்தவனி தலம்புரப்போ னிலக்கணமுமிலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன்
எத்தகைய பெருநூலு மெல்லை கண்டோ னாதலினால் இவனுக்கேற
முத்தமிழோர் பயில்சங்க மிடங் கொடுத்த தனைய மணிமுழவுத் தோளான்”

என்ற பரஞ்சோதியார் பாடலானது சங்கப்பலகையானது வழிவழியாக பலவழித் தோன்றல்களுக்கும் ஒரு அளவுகோலாகவும் சங்கம் எனும் அமைப்பு நிலை பெற்றிருந்த தன்மையினையும் அறிவிப்பதாய் அமைகின்றது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் மொழியை வளர்த்த மொழி வல்லுநராகத் தமிழர்கள் இருந்த செய்தியை அறிகிறோம். மொழியே ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றின் முன்னோடி என்பதும் ஒரு நாட்டின் மொழி வளர்ச்சி சிறப்புப்பெற்றிருந்தால் அந்த நாட்டு மக்களின் அகபுற வளர்ச்சியானது உச்சத்தில் இருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதைக் காத்து வளர்க்க சங்கம் அமைத்த நம் தமிழ் மன்னர்களின் சிந்தனை வியக்கற்பாலது. அத்துடன் மொழிக்கற்றலும் அதில் வல்லுநராக இலக்கிய இலக்கணம் பயில்தலுமே புராண இலக்கியக் காலத்திய கல்விப்பொருளாக அமைந்த செய்தியினை மறைபொருளாக நாம் அறியற்பாலது (Gopalakrishnamachairiyar, 2012).

அகத்தியருக்கு இலக்கணம் உரைத்தல்

திருவிளையாடல் புராணமானது அகத்திய முனிவருக்குச் சிவன் குருவாய் வந்து தமிழ் பயிற்றுவித்த செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது. மதுரைக் காண்டம்இ திருநாட்டுச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கீழ்க்கண்ட பாடல்தான் அச்செய்தியினை உள்ளடக்கியுள்ளது.

“விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொ ழிக்குரைத் தாங்குஅயன் மலயமா முனிக்குத்
திடமு றுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்
மடம கட்டு அரங் கென்பத வழிநா டன்றோ”

சிவபெருமான் பாணினி என்ற முனிவருக்கு வடமொழியைப் பயிற்றுவித்தார் (Rasaraam, 1999). அந்த வடமொழியாகிய சமஸ்கிருத மொழிக்கு வியாகரண சூத்திரத்தையும் அருளிச்செய்தார். அதே நேரத்தில் பொதிகை மலையில் தங்கியிருக்கும் பெருமை பொருந்திய அகத்திய முனிவருக்கு தமிழிலக்கணத்தைத் திறம்பெற அறிவுறுத்தி வடமொழிக்கு எதிர்மொழியாக தென்மொழிக்கும் சிறப்புச் செய்துள்ளார். அத்தகைய நடனசாலையென உயர்ந்தோரால் புகழ்ந்து கூறப்படுவது இப்பாண்டி

நாடேயாகும் என்பது அப்பாடற்கருத்து. இந்தப் பாடலின் வழி சிவபெருமானே தனியனாய் இருந்து தமிழ் மொழியை அகத்தியருக்குக் கற்பித்தது போல் வடமொழியைப் பாணினி என்பவருக்கும் கற்பித்துள்ளார். ஓர் ஆசிரியரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இரு மொழிகளே தமிழ், வடமொழி. இவைகளுள் உயர்வு தாழ்வு இருக்க முடியாது.

“ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்த மக்கள் தம்முள்
சண்டைகள் செய்தாலும் சகோதரர் அன்றோ”

என்று பாரதி கூறியது இங்கு மொழிகளுக்கும் பொருந்துகின்றன. மொழிக்கல்வி முதன்மையான அக்காலத்தில் மொழியின் தோற்றம் சிவனால் கற்பிக்கப்பட்டது (Rasaraam, 1999). அதன் காரணமாகத் தெய்வீகத் தமிழ் என்று பெயர் பெற்றது எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறியுள்ளார். தமிழ்ச் சங்கத்தில் தானும் ஒரு புலவராய் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த சிவனை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

‘கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ”

சிவபொருமானும் சங்கத்தில் வீற்றிருந்து கழகமோடு ஆராய்ந்து தெரிந்த இளமை பொருந்திய தமிழ் மொழி, சிங்களம், சோனகம், சாவகம், சீனம், துளு, குடகம், கொங்கணம், கன்னடம், கொல்லம், தெலுங்கம், கலிங்கம், வங்கம், கங்கம், மகதம், கடாரம், கவுடங் கடுங்குசலம் என்ற இலக்கண வரையறை இல்லாத சில மொழிகள் போல் நினைக்கக்கூடாது. பல அற்புதங்களை ஞானசம்பந்தர் முதலியவர் செய்ததற்கெல்லாம் காரணம் அவர்கள் பாடியருளிய தமிழ்ப் பதிகங்களே ஆகும். இதிலிருந்தே தமிழ் மொழியின் சிறப்பை அறியலாம் என பரஞ்சோதி முனிவர் கூறியுள்ளார் (Rasaraam, 1999).

கந்தபுராணம் - அகத்தியருக்கும் கற்பித்த முருகன்

அகத்திய முனிவர் தமிழ் மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர் என்பதும் அகத்தியம் என்ற இலக்கண நூலை ஆக்கியவர் என்பதும் இலக்கண வரலாற்று நூற்கள் பலவும் இயம்புகின்ற செய்திகளாகும். அகத்திய முனிவருக்கு சிவபெருமான் இலக்கணம் கற்பித்தது போல் முருகப் பெருமானும் ஆசிரியராக இருந்து அகத்தியருக்கு இலக்கணம் கற்பித்தார் என்ற செய்தியினைக் கந்த புராணம் பதிவு செய்துள்ளது. முருகன் ‘ஓம்’ என்னும் ஓரெழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப்பொருளை அகத்தியருக்கு உணர்த்தியுள்ளார். அத்துடன் சிறப்புப் பொருந்திய சிவநூல்களான வேதங்கள், சிவாகமங்கள் முதலியவற்றையும் கற்பித்துள்ளார். அகத்தியர் முருகனை வணங்கித் தனக்குக் கற்பிக்கும் படி வேண்டிய அகத்தியனுக்கு முருகன் உபதேசம் செய்த நிகழ்வினை,

“ஆங்குறு குமரப் புத்தேள் அருமறைக்கு ஆதியாகி
ஓங்கும் எப் பொருட்கும் ஓரெழுத்து உரையின் உண்மை
தீங்கற வணங்கிக் கேட்பச் சிறுமுனிக்கு உதவி மற்றும்
பாங்குறும் இறைவன் நூலும் பரிவினால் உணர்த்தினானால்”

என்ற பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார் கச்சியப்பர். அகத்தியருக்கு ஆசிரியராக சிவன் இருந்த செய்தி பக்தி இலக்கியங்களில் அதிக இடங்களில் பதிவு பெற்று இருப்பது போல முருகனும் அகத்தியருக்கு ஆசிரியராக விளங்கினார் என்ற செய்தி கந்தபுராணம் மூலமே நமக்குக் கிடைக்கிறது. இதிலிருந்து

தமிழ் மொழிக்கு இலக்கண நூல் வகுத்த அகத்தியர் சிவனுக்கு மட்டுமின்றி முருகனுக்கும் மாணவன் என்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது. வேதங்கள், சிவாகமங்கள், சிவநூல்கள் ஓம் என்னும் எழுத்தின் மந்திரம் ஆகியன பாடப்பொருளாக அமைந்து கற்பிக்கப்பட்ட செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Rasaraam, 1999).

நக்கீரருக்கு இலக்கணம் பயிற்றுவித்தல்

நெற்றிக்கண் திறந்து இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நக்கீரர், இலக்கண வரைமுறைகளில் இன்னும் தெளிவாகவில்லை என்று உமையொருபாகனால் எண்ணப்படுகிறார். அவருக்கு இலக்கணத்தை குற்றமறக் கற்பிக்கத் தன் தலைமாணாக்கனான அகத்தியரை உமை அம்மையின் வேண்டுகோட்படி சிவபெருமான் கற்பிக்கச் செய்கின்றார். இந்நிகழ்வை,

“இருந்த மாதவச் செல்வனை எதிர்வர நோக்கி
அருந்த வாஇவற் கியற்றமி ழமைந்தில எம்பாற்
தெரிந்த நீயதை யரிறபத் தெருட்டெனப் பிணியும்
மருந்து மாகிய பெருந்தகை செய்யவாய் மலர்ந்தான்”

என்ற பாடலில் பரஞ்சோதியார் பதிவு செய்துள்ளார். அகத்தியரும் இறைவன் பணித்த நக்கீரருக்கு இலக்கணம் கற்பிக்கும் பணியினைச் சிறப்புறச் செய்கிறார் (Rasaraam, 1999).

“இருவ கைப்புற வுரைதழீஇ எழுமத மொடுமால்
பொருளொ டும்புணர்ந்தது ஐயிரு குற்றமும் போக்கி
ஒருவி லையிரண் டழகொடும் உத்தி எண் ணான்கும்
மருவு மாதிறு லினைத்தொகை வகைவிரி முறையால்”
என்று பாடுகின்றார் பரஞ்சோதி முனிவர் (Rasaraam, 1999).

“பொதுவும், சிறப்புமாகிய இருவகைப் புறவுரைகளையும் முன்னர் பொருந்தி உடன்படல் முதலிய எழுவகை மதங்களோடும், அற முதலிய நான்கு பொருளோடும் கூடி, குன்றக்கூறல் முதலிய பத்துக் குற்றங்களையும் அகற்றி, நீங்குதல் இல்லாத சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்து அழகோடும், முப்பத்திரண்டு உத்தியும் பொருந்தும் முதனூலினைத் தொகையும் வகையும் விரியுமாகிய முறையினால் கருத்துரை பதவுரை, காண்டிகை உரையானும் விருத்தியுரையாலும் ஐயம்திரிபற இலக்கணக் கல்வியினைக் கற்பித்தார்” என்ற இவ்வுரைக் குறிப்பில் இருந்து நக்கீரர் கற்றுத் தேர்ந்த இலக்கணக் கல்வியினையும் தமிழில் தோன்றிய முதல் இலக்கணநூல் எனப் போற்றப்பட்டு இன்று வரை முழுமையும் கிடைக்கப்பெறாத அகத்தியரின் இலக்கண நூல் பற்றிய செய்தியினையும் அறிந்து கொள்கின்றோம்.

‘ஞான நூல்களைக் கற்று உண்மை உணர்ந்த சேக்கிழார் அதன் வழித் தவறுவோர்களுக்கும் மும்மலத்துன்பம் நீங்கி ஈடேறும் பொருட்டு சிவநாமம் முழங்கி திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார்’ என்று கூறும் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு முதல்வனாய் விளங்குகின்ற சிவபெருமான், இறையனார் அகப்பொருள் என்ற இலக்கண நூலினை இயற்றினார் என்ற செய்திகளை நினைவு கூர்கிறார் (Rasaraam, 1999).

“செறிதமிழ்ச் சங்கத்து முதன்மையோன் அன்பினைந்
திணை என நவின்ற நூலில்
செப்பிய விதிப்படிக் கரிகுழைத்து எழுதுகண்”

என்ற பாடலடி மூலம் தமிழ்ச்சங்கம்இ சிவபெருமான், அவருடைய நூல் பற்றிய செய்தியை அறிகிறோம் (Rasaraam, 1999). மதுரையில் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் செயல்பட்டதும் அதில் புலவர்கள் பலர் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த செய்தியும் சிவபெருமானே அதில் ஒரு புலவராக இருந்து நூலினை இயற்றியதும் புலவர்களோடு தானும் ஒருவராய் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் இருந்த செய்தியும் இலக்கிய வரலாறு உணர்த்தும் உண்மையாகும். இதனை இப்பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது. தமிழ்ச் சங்கத்தில் மிகவும் உரிமை பெற்றவன் தமிழ்க்கடவுளாகப் போற்றப்படுகின்ற முருகன். சிவபெருமானைப் போல் வேதத்தை உணர்த்தியவன். அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற முருகனைக் குமரகுருபரர் தாலாட்டி மகிழ்கிறார் முருகனின் சிறப்பினைக் கூறுமுகமாக,

“சங்கத் தமிழின் தலைமைப் புலவா

தாலோ தாலேலோ”

என்று குமரகுருபரர், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழில் பாடுகிறார் (Rasaraam, 1999). கல்வி அறிவோடு நுண் அறிவும் வாய்க்கப்பெற்ற மேதை சேக்கிழார் என்பதை மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை,

“விழைஅறம் முதல்கல்வி அறிவும் நுண்அறிவும் அம்

மேதைக்கு இலங்கு ஒழுக்கு”

என்ற வரியில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Rasaraam, 1999). முருகனான முத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவரை உறங்க வைக்க குமரகுருபரர் உயர்ந்த மறையும் நூலும் கலையும் ஆகிய இவற்றின் இறுதியில் முடியப்பெற்ற ஒளிபொருந்திய மரகதமே என்று விளிக்கின்றார். கல்வியின் முடிவு இறைவனே என்ற பொருளில்,

“உயர்மறை நூற்கலை முடிவின் முடிந்திடும்

ஒழுகொளி மரகதமே”

என்று தாலாட்டுகிறார் (Kumaraguruparar, 2000).

முடிவுரை

மதுரையில் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் செயல்பட்டதும் அதில் புலவர்கள் பலர் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த செய்தியும் சிவபெருமானே அதில் ஒரு புலவராக இருந்து நூலினை இயற்றியதும் புலவர்களோடு தானும் ஒருவராய் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் இருந்த செய்தியும் இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது. சங்கம் வழி மொழியும் வாழ்வும் உயர்த்த சமூகமாக அக்காலம் இருந்த செய்தியை இக்கட்டுரை மெய்ப்பிக்கிறது.

References

- Somasundaranar, P.V. (2008) Pathupattu, Saiva Sidhandha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Santhanam, S. (1987) Kalvi Kotpadukalum thathuvangalum, Sandha Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, N. (1985) Tamilaga Varalaru, Ennas Pathippagam, Chennai, India.
- Palanivelu, K. (2012) Kalvi Varalaru- Sila Paarvaikal, Paani Veeliyeedu, Chennai, India.
- Gopalakrishnamachairiyaar, Kambaramayanam, Uma Pathippagam, Chennai, India.
- Rasaraam, (1999) Sekkilaar Pillaitamil, Mulai Nilaiyam, Chennai, India.
- Kumaraguruparar, (2000) Vaitheswaran Kovil Nuthu kumaraswami pillai tamil, Kazhaga Veeliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License